

Đời là thế

Par Đỗ Phong Châu JJR 68

Đời là thế

*Trong gặp gỡ đã cò mầm ly biệt
Những vườn xưa, nay đoạn tuyệt dấu hài.
Gặp đi em, anh rất sợ ngày mai
Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn.
XUÂN DIỆU (Giục già)*

Tôi biết hồn tôi mơ mộng lắm,
Muốn yêu nhiều, mà cũng muốn được yêu.
Nhưng « yêu là chết ở trong lòng một ít »,
Yêu có nhiều mà nhận chẳng bao nhiêu.
Tôi biết đấy nhưng mà đâu có đủ,
Con tim cuồng nhiệt cứ đòi yêu
Người con gái có con tim chai đá
Giọng ngọt ngào thiêu đốt các chàng trai.
Xuân đến rồi đi, Hạ cũng qua
Tháng năm hờ hững trôi mau nhĩ ?
Tôi biết người ấy vẫn cợt đùa,
Tình tôi tê tái vẫn u mê.
Đừng nghe giọng nói thì hồn tôi tỉnh
Nhưng tim tôi héo hắt chốn cô liêu.
Tôi phải trốn, phải xa, phải lánh
Để hồn tôi tạm lắng giữa giông ba...
Ba mươi năm sau, tôi nghe lại giọng cười
Nhưng hồn tôi đã thoát bờ vực thẳm.
Bướm vờn hoa nhưng hoa chỉ mỉm cười,
Hoa bảo bướm : Ôi đời là thế !

Đỗ Phong Châu

<http://dophongchauneufblog.com>

(weblog « Yêu thơ Việt » của tác giả)